

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

Ko pomlad v deželo pride, obhaja sveta Cerkev Veliko noč. Topli žarki pomladanskega solnca stajajo led in sneg, narava se prebuja, pisano cvetje brsti iz tal, vse poje in vriska, vse se veseli novega življenja. Velika noč je praznik pomladi v človeških dušah. V postnih dneh so žarki Jezusove milosti ogreli grešna človeška srca, *led hudobije se je otajal, s Kristusom smo vstali k novemu duhovnemu življenju*. Iz groba vstali Zveličar je solnce naših duš. On ogreva gredico našega srca, da vzklijejo v njej prelepe cvetlice krščanskih čednosti. Kdor se je v resnih postnih dneh spokoril in očistil v dobri velikonočni spovedi, kdor je za Veliko noč Jezusa pobožno prejel v svetem obhajilu — v njegovem srcu je pomlad, je solnce, je radost in sreča.

Otroci Marijini! Vem, da je v vaših dušah lepo in svetlo. Le veselite se v velikonočnem času. V vaših srcih naj odmeva veseli klic: aleluja! Hvala Bogu! Zakaj bi se tudi ne veselili? Kdor ima čisto srce, je božji otrok. Jezus, nebeško solnce, sveti v njegovi duši. Vsem dobrim ljudem kliče sveta Cerkev za Veliko noč: »*To je dan, ki ga je naredil Gospod. Vese-limo in radujmo se v njem!*«

Kdo se je bolj veselil Velike noči kot Marija, Jezusova in naša mati. Na praznik Jezusovega vsta-jenja se je njeno srce potopilo v morje nepopisnega veselja. Ta dan je bila poplačana za vse trpljenje, za vse bridkosti, ki jih je z Jezusom in zaradi Jezusa

prestala. Zato ji še zdaj skozi velikonočne dni sveta Cerkev veselo kliče: »Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja! Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja! Ker je Gospod res vstal, aleluja!«

Zares. Velika noč je praznik svetega veselja za Marijo in njene otroke.

Pa tudi v velikonočnih dneh vstaja v naših srcih žalosten spomin. Spomin na grešnike, ki se ne vesele z nami. Niso se spokorili, niso vstali z Jezusom, v njihovih dušah je zima in mraz, v njihovih srcih ni solnca, ni življenja, ker nimajo Jezusa. Reveži. Smiliti se nam morajo. Molimo zanje. Saj je le res, kar piše pobožen mož: »Biti brez Jezusa, to je pekel, poln groze. Biti pri Jezusu pa je raj. Kdor Jezusa izgubi, je izgubil neizmerno veliko, več kot ves svet. Kdor brez Jezusa živi, je med vsemi reveži največji revež.«

Otroci Marijini! Praznik veselja nam je Velika noč. Skrbimo, da velikonočno veselje v naših dušah nikoli ne zamre. Naj veseli aleluja-spev v naših srcih vse dni odmeva. Ne ločimo se od Jezusa nikdar. Ostanimo mu zvesti do konca, do smrti, do blaženega vstajenja, vekomaj.

Bilo je pred mnogimi, mnogimi leti. Na samostanska vrata sester svete Klare v Monakovem so trkali odposlanci mogočnega cesarja Ludvika bavarskega. Prednica sama jim pride odpreti. Kaj le hočejo od nje? Prišli so po mlado Agnezo, cesarjevo hčerko, ki jo že od četrtega leta vzgajajo častite sestre v tistem samostanu. Cesarski oče jo kliče na dvor. Otrok tolike lepote ne sme ostati zaprt v samostanskem zidovju, treba je, da se privadi tudi življenja v svetu. — Prednica sklone glavo. Cesarskemu povelju se ne sme zoperstavljeni. Takoj pokliče mlado princezino, da se pripravi na odhod. Ko pa nežna deklica zve, kaj nameravajo z njo, hiti v cerkev, stopi prav pred božji oltar in se z obema rokama oklene najsvetejšega zakramenta, ki je bil v monštranci izpostavljen. »Svojega Jezusa ne zapustim, nikoli, nikoli se ne ločim od njega!« — tako kliče nedolžni otrok. Ustnice ji šepetajo prisrčno prošnjo k božjemu Zveličarju, naj jo vzame v svoje varstvo. »Ne pusti, o Jezus, da me odve-

dejo iz tega kraja, kjer sem prejela toliko milosti. Glej, ti veš, koliko nevarnosti me čaka zunaj v svetu.« — Objemajoč božjega Zveličarja je vztrajala pri oltarju, niso je mogli odtrgati proč, poslanci so se morali vrniti na cesarski dvor brez mlade princezinje. — Nebeški vrtnar tudi pozneje ni dopustil, da bi nežno lilijo izruvali iz tihe gredice in jo presadili v trdo zemljo sveta, kjer bi žalostno zvenela. Vtisnil je svoji mali nevesti petero krvavih ran, na rokah in na nogah in na strani. Take princezinje si na cesarskem dvoru niso želeli. Agneza je ostala v tistem samostanu. Ko je dopolnila osemnajst let, jo je vzel Jezus k sebi. V beli obleki, s palmo v roki, je zvesta deklica vstopila v vrsto čistih duš, ki hodijo za božjim Jagnjetom, kamorkoli gre.

Otroci! Marijini smo in po Mariji Jezusovi. V svetih velikonočnih dneh sklenimo tudi mi z malo Agnezo: »Svojega Jezusa ne zapustimo, nikoli, nikoli se ne ločimo od njega!«

Prosimo ga tudi mi, kakor ga je prosila dobra deklica Katarina Emmerich v svoji mladosti: »Ljubi Zveličar, rajši naj zdaj umrjem, kakor da bi te v poznejšem življenju hudo žalila.«

»Jezus, Tebi živimo! Jezus, Tebi umrjemo! Jezus, Tvoji smo živi in mrtvi!«

Marijin vrtec v Boh. Bistrici. Prav je, da se tudi Marijin vrtec v Boh. Bistrici enkrat malo oglasi v našem Angelčku. Potrebno je to seveda radi tega, da ne bodo bravci Angelčka mislili, da smo pod Triglavom že čisto zaspali.

Življenje v našem vrtcu se prav lepo razvija. Že od začetka šolskega leta imamo redno mesečne ali pa še bolj pogostne sestanke. Ker nas je le precej lepo število, smo se morali razdeliti v dve skupini, tako, da so zdaj posebej dečki, posebej deklice. Na naših sestankih se prav prijetno počutimo, ker imamo spored le precej mnogovrsten: molitev, petje, poslušanje povesti in zgodb, zlasti ona o »Malem Gvidonu« nas je posebno zanimala — in spet petje in vsakovrstne igre, to je veselje. Prijetni spomini na lepe poletne dneve nas tudi nič ne žaloste, ker imamo dosti snega, da se lahko smučamo, sankamo in kepamo kolikor hočemo.

Beda in siromaštvo, ki se tako strašno širita po vesoljnem svetu, seveda tudi naši bistriški fari ne prizanašata. Da bi vsaj nekoliko omilili bedo našim siromakom, smo priredili ob novem letu lepo božično igro: »Prva božična noč pri palčkih«; kolikor smo dobili denarja, smo ga potem razdelili med naše revne družine.

Kakor vidite, g. urednik, Marijin vrtec v Boh. Bistrici lepo in skrbno obdelujemo. Da pa bo življenje na naših marijanskih gredicah še lepše rastlo in uspevalo, zato se bomo pa s ponižnimi prošnjami obračali na Preblaženo, katera nam bo izprosila božjega blagoslova pri svojem Sinu Jezusu.

Kako sem rada v Marijinem vrtcu! Komaj čakam, da nam oznanijo, da bomo imeli shod Marijinega vrtca. Jaz bi-ga najrajši imela kar vsako nedeljo. To je bilo veselje, ko smo šli z g. kaplanom k Materi božji na Vodenice! Tam smo imeli pete litanije in smo zapeli še nekatere Marijine pesmi. Za slovo smo se dali še slišati. Oh, ko bi Vi videli, koliko nas je. Lepo Vas pozdravlja Rukše Fanika, Kostanjevica.

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

(—zl—, Ljubljana.)

Glej
številke!

